

Pavel Baresš

Host

Superlidé existují. Ale žádný
z nich není superhrdina

Metá

Pavel Bares

Brno
2020

Met5

© Pavel Bareš, 2020

Cover images by Tissen and Drop of Light / Shutterstock.com

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0361-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0362-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0363-6 (MobiPocket)

EOI

**všichni
hrájeme
divadlo**

Je několik míst, odkud bych mohla tenhle příběh začít vyprávět. A upřímně, ještě pořád sama nevím, který z nich si vybrat.

To ráno, kdy jsem se probrala ve svém pokoji s masivní kovovinou a cizím klukem v posteli, by se samozřejmě poněkud nabízelo, ale nechci, abyste snad získali dojem, že tohle je jeden z *těch* příběhů.

Jeden z těch „o klukovi a holce“.

Protože není.

Možná... to, co se tehdy stalo na táboře u potoka? To je asi ten nejzazší bod v minulosti, kam až celá tahle věc sahá; jedna z nejděsivějších pětiminutovek celého mého nevinného dětství a ideální origin příběhu o hrdinech, záporácích, velký moci a ještě větší zodpovědnosti, ale...

Tohle není jeden z *těch* příběhů.

Takže víte co? Začnu otázkou. Respektive dvěma. A chci, abyste na chvíli zavřeli tuhle knihu nebo pdfko nebo v čemkoli tohleto čtete a opravdu, *opravdu* se nad nima zamysleli. Oukej?

Takže...

Kdybyste mohli mít nějakou superschopnost, jaká by to byla?

A co byste s ní dělali?

Máte vybráno?

Tak jo, nechte mě hádat... Lítání? To je jedna z těch populárních... A proč by ne, že jo? Kdybych to uměla já, už bych si nikdy nemusela platit lítačku.

Co čtení myšlenek? Za mě to musí bejt pořádná schíza, ale jasně, v Čechách pár telepatů fakticky máme: ten nejznámější z nich má svoji vlastní pošahanou talkshow, ve který svejm hostům dělá lidskej detektor lži. Každý pondělí v osm třicet odhalí pár nevěř, způsobí pár rozvodů a zjistí, kdo je ve skutečnosti či otec, bere za to pořádněj balík a je miláčkem národa. Určitě by mohl dělat třeba u policie nebo v tajný službě, ale ani v národní bezpečnosti se zkrátka netočej takový peníze jako v pokleslý televizní zábavě.

No, každopádně... Co dál? Superregenerace, abyste se nemuseli bát o holej život, až budete po nocích bojovat se zločinem? A nebylo by lepší se prostě párkrát do měsíce nechat probodnout, postřelit nebo něčím přejet v přímým přenosu největšího žumpakanálu českýho televizního éteru? Protože přesně to dělá nejvlivnější influencer českýho instasvěta. Jeden jeho post má hodnotu cirka čtvrt milionu korun. Procházení zdma? Určitě je spousta věcí, který byste s tím mohli dělat, ale věřte mi, že žádná není zároveň legální a tak lukrativní, jako mít vlastní únikovou reality show, nehledě na to, že jejímu konceptu očividně došel dech po první sezoně. Rentgenovej zrak? Shodou okolností jsem chodila na gympl s klukem, co to uměl. Kromě toho taky disponoval encyklopedickou pamětí na to, kdy maj holky ze kterýho ročníku tělák. Teď zrovna dělá v ochrance na letišti, takže není právě nejlepším příkladem toho, co se vám tu snažím vysvětlit, ale snad aspoň chápete, jaký zadostiučinění cejtím, kdykoli si na to vzpomenu.

Pointa je, že i kdybyste chtěli mít schopnost *superjezení* — což netuším, proč byste měli chtít, ale dejme tomu —, mám pro vás pořád dobrý zprávy, protože takovej kluk *taky* existuje: je mu patnáct, má zuby z diamantů a vlastní youtubovej kanál, na kterým rozkousává cokoli, co mu sponzoři pošlou spolu s šekem, a za každou rozhryzanou pánev od Tescomy dostane víc, než kolik má moje máma hrubýho za měsíc.

Takže se zamyslete ještě jednou.

Kdybyste mohli mít tu svoji vytouženou schopnost, co byste s ní dělali?

Oblíkli byste si těsnej spandex a pláštěnku a šli zachraňovat svět?

Nebo ze sebe udělali největší internetovou senzaci týhle planety?

Protože víte, v čem je ten problém? Po senzacích je poptávka. Po hrdinech? Not so much. Vždyť kdy naposledy jste po cestě domů narazili na právě probíhající krádež v zešeřelý vedlejší uličce? Kolikrát za život se přimotáte k hořícímu činžáku s ženou ječící „Mám tam dítě!“ před vchodem? Nemluvě o tom, že zachraňování životů — i kdyby bylo regulérně vzato potřeba — není z principu zrovna výdělečná činnost.

Superlidi — respektive *metajedinci*, jak se jim oficiálně říká — existujou. Ale žádněj z nich není *superhrdina*.

Jsou to celebrity showbyznysu.

Začínala jsem zrovna chodit do školy, když to vypuklo. Teda, ne že by všechny *metry* začaly existovat naráz... Během těch prvních pár let, kdy to všechno začínalo, jsem ještě pořád vychytávala svůj odhad, kdy je nejlepší čas vyrazit na záchod,

takže o většině toho, co se tehdy dělo, jsem se stejně dozvěděla až o spoustu let pozdějc.

Mám za to, že první byl nějaký týpek z Indie.

Těch „prvních“ je samozřejmě spousta: reddit je plnej fór, na kterejch se anonymové z celý zeměkoule předháněj, kdo najde nejstarší záznam s nějakou tou metalidskou aktivitou. Myslím, že nejstarší takový je video tohohle kluka, jak zvedá vraky aut. To bylo ještě předtím, než existoval youtube, takže to po netu kolovalo na...

...um...

Oukej, vážně netuším, na co se lidi koukali, když neexistoval youtube, ale zkrátka: lidi to viděli; zasmáli se; pomysleli si, jak ta technologie pádí, když už i kluci nahrávající na očividně ruční kameru ze zastavárny dokážou s filmovýma efektama čarovat tak, až to vypadá, že ten hubeňour zvednul nad hlavu celý auto. Nemysleli si, že jsou právě svědky něčeho, co mělo od základu změnit celej jejich svět.

Nebyli přece blázni.

Na netu najdete těchhle příběhů spousty. A asi mě i trochu mrzí, že jsem se nenarodila o pár let dřív, abych to mohla zažít. Jeden z mejch oblíbenejch je o tom Číňanovi, kterej vykradl národní banku pomocí teleportace. Celý to natočil a vypustil do světa, ale banka tehdy samozřejmě nemohla prohlásit, že je vykradl někdo, kdo se dokáže *teleportovat*; takže prostě umíněně tvrdili, že to byl jenom hoax.

Asi vás nepřekvapí, že ho pořád ještě nenašli.

Fakticky myslím, že tehdy, těsně předtím, než to prasklo, to musela bejt největší sranda. Každý tajemství totiž ztratí šmrnc, když ho prozradíte.

A ono prozrazení bylo těch patnáct minut slávy, který si z celýho toho globálního mindfucku zvládla naše zapadlá, nedůležitá zemička urvat.

To když syn nějakýho Standy Pořízka z Vysočiny vytáhnul ze šuplíku kameru a ze stodoly brokovnici, namířil obojí na svýho tátu a stisknul spoušť.

To video už dneska na youtube samozřejmě dávno visí. Poprvý jsem ho viděla na přespávačce u nějaký kámošky ze základky, jejíž jméno už si dávno nepamatuju. Pamatuju si ale, jak jsem svědomitě zahrabala obličej do peřiny, když se záběr ustálil na siluetě pana Pořízka, jak stojí v modrejch montérkách před vráta stodoly a s absurdně flegmatickým výrazem ve tváři roztahuje ruce do stran, zatímco jeho syn, kterému mohlo bejt klidně tolik, co tehdy nám, si neohrabaně zapřel pažbu o rameno a střelil ho přímo doprostřed prsou.

Pamatuju si, jak ostatní holky v pokoji kvičely nadšením a jak se jedný z nich konečně podařilo vypáčit moji hlavu z prostěradla právě ve chvíli, kdy kamera zabírala hrud' pana Pořízka, kterej si z rozcupovanejch montérek netečně vysypával zmuchlaný broky.

Je to přirozeně jeden z nejvyhledávanějších — a tím pádem i nejzdeformovanějších — příběhů současnosti, takže jsem četla desítky různěch více či méně odlišnejch verzí toho, co následovalo. Ale pokud nehodláme příliš lpět na detailech, stalo se tohle:

Někdo to video leaknul.

Pro Pořízka si přijela delegace Bezpečnostní informační služby a tejděn o něm prej neslyšela ani jeho vlastní rodina.

A když se světu před čočkama televizních kamer ukázal přiště, byla z toho největší informační bomba jednadvacátýho století: superhrdinové existujou a prvním z nich je řidič traktoru z Vysočiny.

Záznam z té tiskovky, na který to ohlásili, je dodneška druhým nejsledovanějších videem na youtube — hnedka po tý španělský tučače z minulýho léta, co jí teď nemůžu přijít na jméno. A jestli se ptáte mě, je to zaručeně kvůli nešťastnému výrazu Stanislava Pořízka, kterej se na něm celou dobu tváří, jako by se tam probíraly nějaký trapný historky z jeho mládí a ne fakt, že jeho kůže vydrží náraz olověnýho broku cestujícího rychlostí pět set metrů za vteřinu.

A brzo nato se mety začaly rojit jako houby po dešti. Všichni z toho šileli. Logicky. Nějakou dobu to vypadalo, že bude světovej mír jenom díky tomu, jak jsou všichni hotový z toho, že na letošním Comic-Conu budou *opravdový Avengers*.

Svět, o kterým si nikdo nemyslel, že má ještě čím překvapit, se během tejdne od základu změnil.

K lepšímu? K horšímu? Netuším. Ostatně, jak bych to vůbec měla bejt schopná posoudit? Vždyť kolik si toho pamatujete z doby, kdy vám bylo sedm? Já se do tohohle světa prakticky narodila.

To těm o generaci dřív... Jim se svět uprostřed života najednou převrátil vzhůru nohama.

V těch prvních letech se děla spousta šíleností. Náboženský kulty, aktivistický syndikáty; svět se postavil na hlavu se vším a všema všudy, ale...

...pak to odeznělo.

Po Pořízkovi a jemu podobnejch se tak nějak slehla zem — on sám sice nějakou dobu dělal různý charitativní akce, chodil za dětma do nemocnic a tak, ale bylo poměrně jasný, že to není jeho šálek kafe. Převzala to po něm mladší generace: ta, která věděla, co jsou to internety a kolik jim na nich vynese selfíčko s děckem na vozíčku. Chopila se otěží a šla vytvářet budoucnost.

A zděšení z toho, že jeden člověk ze sta tisíc má schopnosti popírající veškerý fyzikální zákony, vystřídalo ohromení nad tím, že zbylých devadesát devět tisíc devět set devadesát devět *normálů* může večer zapnout televizi nebo skočit na facebook a žasnout nad tím, že po tolika miléniích lidský civilizace měli právě *oni* to štěstí se narodit do toho historického okamžiku, kdy se začaly dít *zázraky*. Do doby, ve který můžete člověka bodnout do ruky a sledovat, jak se mu rána hojí přímo před vašimi očima. A pak si od něj *tou samou rukou* nechat podepsat prsa a jediný, co pro to musíte udělat, je sehnat si lístek na galavečer TV Nova.

Pamatuju se na jeden večer.

Pamatuju si ho vlastně naprosto přesně, bylo to 25. ledna v roce 2008, mně bylo jedenáct, ležela jsem na gauči v obýváku, deku až pod bradu, bylo mi mizerně a zírala jsem na prostor před telkou, na který běžela *Pravda nebo lež* — ta věc s tím telepatem —, a asi v půlce programu přišel domů táta.

To bylo tehdy, když s náma ještě bydlel.

Opřel se o pohovku a nějakou dobu jen mlčky zíral na televizi. Takhle zpětně si myslím, že měl za sebou asi prostě těžkej den, jeden z těch, po kterých si přejete, aby vás někdo vypustil jako nafukovací matraci a uklidil někam do kouta. Ale tehdy jsem slyšela jenom svého milovaného tátu, jak si našťavaně mumlá:

„Měl jsem to radši, když bylo všechno postaru. Když lidi byli ještě normální.“

A moje jedenáctiletý já škytlo, shodilo ze sebe deku a uhnělo se zamknout do pokoje se slzama v očích.

Probrečela jsem celou noc až do svítání. Protože právě ten den jsem o sobě zjistila, že *nejsem normální*.

IV.

Možná máte dojem, že tohle bude příběh o hrdinech. Nejspíš už jste jich slyšeli dost, abyste si v hlavě dokázali udělat představu o tom, co teď bude následovat, a už se v duchu připravujete na neutuchající řetězec výbuchů, hlášek, maniakálních monologů, paprsků střílejících do nebe ve třetím aktu a líbání vzhůru nohama.

A nedostanete ani jedno z toho.

Ale abych vám aspoň trochu vyšla naproti... zkusím vám na chvíličku vyhovět.

Povím vám o tom, jak jsem jedinkrát v životě někomu zachránila život.

Bylo to na táboře, kam mě naši poslali, když mi bylo jedenáct. Udělali to poprvý a naposledy: po tom, co jsem celý dva tejdny probřečela, do her se zapojovala tak málo, jak mi to jen režim umožňoval, a z nervů vyzvracela málem jedno jídlo denně, už je nenapadlo to někdy opakovat. Polední klid jsem většinou trávila ve stanu s knížkama, CTHáčkovéj program protrpěla zpravidla tak pasivně, jak to jen šlo. A jo, vím, že tábory maj bejt zábava. Sorry. Možná jsem prostě byla introvert. Možná jsem neměla chuť si s někým hrát na nejlepší kámošky jenom proto, abysme tejdne po návratu domů zapomněly, že existujem. Možná mě nebavilo honit se po lese za fáborkama, mejt se v ledovým rybníku a řešit přes dveře kadibudky s padesáti-letou vedoucí, kterou jsem znala sotva druhej den, že jsem to teda zřejmě asi poprvý dostala.

Možná se mi prostě jenom stýskalo po domově, ve kterým na mě po návratu ze školy čekali oba rodiče...

Fun fact?

V roce 2017 skončilo rozvodem sedmačtyřicet procent sňatků. Průměrná délka takového manželství je necelejch třináct let. To jen pro představu, jakou pubertu má nejspíš polovina těch zatracenejch mileniálů za sebou a...

...no.

To teď není důležitý.

...každopádně...

Pár dní před koncem jsme byli poslaný na službu pro vodu, protože jo, byl to ten typ tábora, na kterým musíte vodu načerpat do dvou barelů ze studánky v lese půl kiláku od kempu, ty převízt zpátky na rozkodrcaným vozíku a vodu z nich pak napumpovat do nádrže jenom proto, aby mohla bejt k večeri kvěťáková polívka. Tehdy jsem šla se dvěma nejmladšíma klukama z oddílu, asi sedm nebo osm jim bylo... Do toho vozíku se museli opřít oba naráz, aby ho utáhli, ale víte, jak to s těmahle harantama bejvá. Energie na rozdávání a rádi se realizujou.

Na cestě zpátky se začali pošťuchovat. Pak práť. Nejspíš z leg-race, kdoví, já se chtěla prostě jen vrátit do svého stanu ke svojí knížce a...

Pak jeden z nich zakopnul o vozík a po hlavě se skutálel do škarpy s potokem, kterej tekl podél cesty.

Vzápětí ho následoval jeden z těch dvou barelů.

A celejma svejma padesáti kilama toho kluka přirazil na kámen, na kterým přistál.

Pamatuju si, že prvních pár vteřin bylo absolutní ticho. Ptáci, šumění lesa, všechno to zmlklo jako na povel. A my stáli nahoře,

hrůzou neschopný ze sebe vydat jedinou hlásku, zatímco kluk dole v potoce se nezmohl na víc než na pár zmatených temp v mělčině kolem sebe. A když se mu po těch několika mučivejch vteřinách konečně podařilo nadechnout, spolu s nářkem mu z pusy vytryskla červená krev.

Seběhla jsem do škarpy. Zvedla ho v podpaží a táhla zpátky na cestu. Chtěla jsem běžet, ale nešlo to, ani nápad, sotva jsem ho unesla. Ten druhý kluk utíkal napřed pro pomoc, zatímco já toho raněného nesla zpátky do tábora příšerně pomalým tempem metr za půl věčnosti. Dávil se a prskal, krev na bradě, tvářích i tričku, jako batole, který někdo nechal o samotě se sklenicí džemu.

V půlce cesty k táboru se po stezce přirítilo auto s praktikantem a zdravotníkem, který nám vyjeli naproti. Vytrhli mi ho z náručí, položili na zadní sedačku a odvezli do nemocnice.

A to bylo celý.

Nezačala jsem nosit masku. Nevymyslela jsem si přezdívku. Ne, moje schopnosti v tom nehrály žádnou roli, protože tou dobou jsem ještě ani nevěděla, že je mám. Nedostala jsem šerpu od starosty ani medaili od prezidenta. Na posledním nástupu mi dali *Diplom za výjimečnou statečnost* (nadepsanej v Comic Sans, protože jak taky jinak, že jo) s kresbou hrdě se tvářícího klokana v plovacích rukávkách a naši mě po vyzvednutí zpátky v Praze vzali na banánovej pohár. Největší odměnou bylo, když mi slíbili, že už mě na žádnéj tábor nikdy nepošlou.

Asi dva tejdny nato mě matka přistihla, jak ve svém pokoji ten diplom trhám na kusy.

Dodneška si nejsem jistá, proč mi nedovolila jeho zbytky vyhodit. Tehdy řekla něco na ten způsob, že jednou si ho ještě ráda slepím zase zpátky, hodila ty cáry do obálky a uklidila je někam na půdu... Možná to myslela dobře. Možná nechtěla, abych se zbavila posledního symbolu toho, že její pomalu se

hroučící manželství neslo aspoň nějaký ovoce? Kdoví. Já byla spokojená. Roztrhání toho papíru byl pro mě rituál, díky kterému postupně přestaly všechny ty noční můry, který se mi vrace-ly po zbytek července. Ale než ta historka ztratila na životnosti, trvalo to mnohem dýl. Až do Vánoc jsem se nedočkala jediný rodinný sešlosti, na který by se o tom naši nerozpovídali. *Ten barel mu prý totiž zlomil žebro a to mu propíchló plíci, pneu... pneumorotax se tomu říká, drahý? Naše Lenka ho vytáhla ven, úplně sama, donesla málem až do tábora... Kdyby ho prý do nemocnice dostali jen o chvíli později, nepřežil by to...*

Po škole se to rozkřiklo zrovna tak. A najednou — přinej- menším do té doby, než se objevil novej skandál na probírání — jsem pro všechny kolem byla *Lenny — hrdina*.

A nebyl to správněj pocit.

Víte, myslím, že lidi maj rádi příběhy. Realita je pro lidský mozky moc nudná a náhodnost moc nedůvěryhodná. Nejsme naprogramovaný, abysme akceptovali informace bez korelací, činy bez motivů a příběhy bez point. Dokreslujem si spojitosti tam, kde žádný nejsou, jen aby se nám svět nerozpadnul před očima.

Mě si tehdy všichni malovali jako hrdinu.

Ale já? Když jsem toho kluka tahala ze škarpy; když mi mezi přidušenýma nářkama prskal krev na ruce, věřte mi, když vám říkám, že jsem měla totálně vymazáno. Děkala jsem jenom to, co jsem udělat musela, protože nebylo nic jinýho, co bych udě- lat mohla.

A jak se o hodně, hodně let pozdějc ukázalo, byla to jedna z nejdůležitějších věcí, který jsem ve svém životě kdy udělala. Jen z úplně jinýho důvodu, než byste možná čekali.

A teď, když tohle víte, je nejspíš neodvratně čas se přesunout tam, kde tenhle příběh asi doopravdy začal jedním z nejhorších narativních kliše vůbec:

Byl pátek 5. ledna 2018 a já se probouzela do nového dne s jednou z těch horších kocovin za poslední semestr.

V.

Táhne mi na záda.

To byla první vědomá myšlenka, se kterou jsem se probudila. *Moje hlavááá* byla druhá a *Utři si tu slinu* následovala brzo po ní. Jo, bylo to jedno z *těchhle* pátečních rán.

Navzdory tlupě opic bušících do činelů uvnitř mojí lebky se odhodlaně svalím z postele, zapřu se o parapet a natáhnu se k otevřenému oknu, kterým do ložnice protýká lednověj mráz. Přibouchnu ho, sesunu se zpátky na koberec, přitisknu zkřehlou páteř k radiátoru a *ty vole, Lenny, máš v posteli spícího chlapa.*

...

Pecka.

Takhle retrospektivně to víceméně dává smysl, ale upřímně, kdybych se tu snažila o nějakou výchovnou hodnotu, řekla bych, že lidi, který trpí alkoholovejma blackoutama tak jako já, by nejspíš neměli tolik pít.

Peckapeckapecka...

Hejbat se nad rámec nezbytnosti nepřipadá v úvahu, takže se natáhnu po nezávadně vyhlížejících kalhotkách a tričku ležících vedle nočního stolku a během oblékání lovím v paměti aspoň nějaký detaily. *Začínala jsem v Marathonu... a... skončila jsem v Marathonu? Asi...? Nebyl tam na začátku, přinejmenším ne na tom, kterej si ještě pamatuju, takže... Vypadá povědomě? Ne? Ne, nevypadá...*

Po čtyřech se přeplazím přes místnost a zachytím se za desku svého pracovního stolu. Nahmatám první šuplík napravo a s modlitbou na rtech ho otevřu. Na jeho dně leží dvě propisky,

rozbitý ořezávátko, pas s vypršenou platností a vymačkaný plato brufenu, který mi v danou chvíli bohatě stačí jako důkaz, že Bůh neexistuje. Použijte kondom v koši pod stolem na druhou stranu naznačuje přinejmenším to, že pokud náhodou existuje, zřejmě mě nehodlá nechat propadnout úplně.

Aspoň že tak.

Zavřu šuplík a opodál na podlaze najdu svoje džíny, který smrděj včerejším večerem. Z kapsy vytáhnu telefon. Baterka je vyštavená a sluchátkovej jack vypadá, jako by se do něj někdo pokusil narvat nabíječkovej konektor. Když nic jinýho, z černýho displeje mě pozdraví tvář, která vypadá sice *příšerně*, ale vesměs tak, jak by vypadat *měla*.

Převrátím se na podlaze a prohlídnu si tentokrát cizincova záda. Nejsou mi o nic povědomější.

Ty vole, Lenny...

Zahnaná do těch nejkrajnějších mezí se chopím cizího batohu pohozenýho u dveří a s trpkým uvědoměním, že jsem právě klesla na úroveň scénáře španělský telenovely, se v něm začnu přehrabovat. Kluk na posteli se se zvířecím zafuněním probere a přetočí přesně ve chvíli, kdy nahmatám jeho peněženku.

„Hej,“ zívne.

„Hej,“ hlesnu.

Zamžourá na peněženku v mejch dlaních. „Ty se mi hrabeš ve věcech?“

Nepřesvědčivě se zašklebím. „Bude to míň ponižující, když řeknu, že tě chci okrást...?“

Vyprskne mi smíchy do polštáře. „Ty si nepamatuješ, jak se jmenuju, co?“

„Ummm... ale, mám to na jazyku, fakt...“ Zírám na peněženku v rukách, jako bych ji chtěla propálit rentgenovým pohledem. *Začínalo to na A. Ne? Určitě jo. Že jo?* „Myslím, že... že... Alex...?“

Znova se zasměje. „Jasně. Dejme tomu, že Alex.“

„Super... Ehm, Dejme-tomu-Alexi... Já jsem Lenka, kdyby...“
„Já vím.“

„Bomba, jo.“ Vrátím peněženku do batohu a uvažuji nad nějakou konverzační smyčkou, která by mě co nejdřív dostala z pokoje ven. Protože jestli mám v nějaký části celého tohoto *hook up procesu* ještě pořád seriózní trhliny, je to právě ranní check-out.

„Mno, takže... nevíš, kde mám hadry?“ nadzvedne se Dejme-tomu-Alex na loktech a zmateně se rozhlídne po pokoji.

„Umm... batoh jsi měl tady...“

„Jo, ale... *kalhoty*?“

Bravo, Lenny, fakt jo.

„Mrknu se po bytě,“ zamumlám a vděčně šátrám po klice.
Hned potom, co najdu nějakéj íbáč.

Překodrcám se přes chodbičku do koupelny a uvědomím si, že jsem právě vstoupila na místo činu.

Umyvadlo je napuštěný až po okraj odtoku; voda v něm je zbarvená do ruda; a na hladině se klidně pohupují dvě plastový kačenky, jedna z nich hlavou dolů.

Unaveně si promnu kořen nosu.

„Debíí,“ zahučím, ze skříňky za zrcadlem vytáhnu plato ibalginu a zamírím do kuchyně.

Debíí sedí u kuchyňského stolku s miskou müsli v dlaních a notebookem na klíně. „Ránko,“ zahlaholí šibalsky.

„Potřebuju si vyčistit zuby.“

„A?“ ptá se, nevinnost sama.

„A, v umyvadle plavou mrtvý kachny.“

„Ale ne!“ vzdychne teatrálně. „Jack Rozkachňovač znovu udeřil? Kdo je oběť? Je to Ryan Gooseling? Prosím, ať to není Ryan

Gooseling!“ Protočím panenky a vyrazím si ke kohoutku napustit vodu, zatímco Debí starostlivě odkládá notebook stranou. „Je už Sherquack Holmes na místě?“

„Sherquack? Vážně? Kdo mu přihrává, doktor Quackson?“

„Hmmm. To vlastně není vůbec špatný...“

„Řekneš mi aspoň, cos nalila do té vody?“

„Já?“

„Je to barva na vlasy? Protože jestli jo, tak to tentokrát drhnout nehodlám.“ Vylomím z plata dva prášky a polknu oba najednou. Na hrdinství není čas.

„Oukej, oukej, chápu.“ Debí si sundá nohy ze židle, abych se mohla posadit vedle ní. „Dneska nemáme na legrácky náladu...“

„Ne, nemáme,“ zamumlám a přiložím si sklenici se zbytkem vody k rozpálenému čelu.

Debí se shovívavě usměje. „Tak jo. Chceš aspoň něco k snídání? V ledničce jsou pořád ty sýrový chlebičky, co jsem dělala...“

„Ty jsou ještě jedlý?“

„Upřímně? Nevim. Ale je v nich česnek, to tomu myslím pomáhá, ne?“

Můj žaludek při představě, že by měl něco pozřít (kór něco podobně riskantního jako česnekovosýrovou pomazánku), udělá na protest zuřivej kotrmelec.

„Asi vynechám, díky.“

Debí sleduje, jak se odevzdaně hroutím na židli, na tváři má výraz, kterej zvládla za všechny moje již proběhlý ranní excesy doladit k dokonalosti: perfektní balanc mezi škodolibostí, ze který mám nutkání ji *pokousat*, a sesterskou láskou, díky který si stihnu včas vzpomenout, že bych pak musela mejt všechno nádobí sama.

„Máš vokno?“

„Mmm...“ zabublám souhlasně.

„Ach jo, Lenny...“

„Já vim. Nějak se to vyvrtilo. Viním tvoji zaměstnaneckou sle-
vu, abys věděla. Měla bych mít do Marathonu zakázanej vstup,
když jseš za barem.“

„Co z toho vůbec máš, když si pak ani nic nepamatuješ...“

„Přece *tohle*,“ usklíbnu se cynicky. „Tu nejlepší část. Kocovi-
nu a vynášení smetí.“

„Takže ani tohohle si nenecháš?“ zeptá se, jako by byl Dejme-
tomu-Alex štěně, který mi někdo nechal v krabici na rohožce.

„Debí, já si ani nevybavuju, jak jsem k němu *přišla*...“

Zasměje se. „Přišel do Marathonu někdy kolem půlnoci. Za-
čali jste se bavit na baru, ale jinak o něm nevím ani ťuk. Myslím,
že šel prostě jenom náhodou kolem. Odešli jste asi půl hodiny
před zavíračkou.“ Významně se poškrábe za uchem. „A byli jste
ještě vzhůru, když jsem dorazila.“

„Prosím, nemluv o tom.“

„Jakože ne způsobem, kterej bych zrovna doceňovala,“ kývne
směrem k mojí ložnici.

„*Mluvíš o tom*...“

„Ne že bych ti to nepřála, ale budeme se muset dohodnout
přinejmenším na seznamu zakázanejch frází...“

„Dobrý, stačí!“ zamávám útrpně rukama, zatímco Debí s čím
dál většíma obtížema dusí smích v dlaních. „Promiň, Debí, fak-
ticky. Byla jsem našrot...“

„V pohodě,“ směje se. „Happy for you, fakt. Ale přesně kvůli
tomuhle jsem chtěla vypadnout z kolejí.“

Debíiny rodiče se potkali na střední a maj tak nechutně bez-
problémový manželství, že byste o něm mohli napsat americkéj
romcom odehrávající se o vánočních svátcích. Pokud si z toho
Debí odnesla nějakou životní lekci, byla to ta, že osudovou lásku
nenajdete tak, že si do bytu taháte kluky na jednu noc.

Ne že by občas neměla tendence pokoušet se mě chránit
přede mnou samotnou.

„No, jsem ráda, že jsme se pobavily,“ zamručím. „Ale teď ho s tvým laskavým dovolením půjdu oblíct a vypoklonkovat na opačnou stranu domovních dveří...“ Natáhnu se po dřínkách přehozených přes opěradlo židle na druhý straně stolu. „Co vůbec dělají tady?“

„Dala jsem je tam,“ zacykl se Debí. „Protože kdybych je nechala v předsíni, kde jsem je ráno našla, mohla bys ho propašovat ven z bytu, aniž bych si ho vůbec všimla, a já nechci, aby ses tomu ponížení vyhnula.“

„Aha. Děkuju pěkně.“ Zvednu se a stáhnu je z opěradla. „Tak jestli dovolíš, ten plán ti teď překazím a ty kalhoty mu odnesu...“

„Nééé! Počkej, chci ho aspoň vidět...“

„Vždyť jsi ho viděla včera.“

„Ráno vždycky vypadají hůř než večer,“ zamrká šibalsky. A protože všehomír má zvrácený smysl pro humor, v tu samou chvíli vrznou dveře do ložnice a vystoupí z nich Dejme-tomu-Alex s rozčuchanými vlasama a vyzáblými nohama trčícíma zpod mého zoufale krátkého béžového županu.

„Jo,“ zahuhlám. „To vypadají.“

„Ummm,“ zahučí Dejme-tomu-Alex, pohledem těkající mezi mnou a chichotající se Debí. Nakonec nejistě ukáže na dřínky v mých rukách. „To... to budou moje kalhoty, co.“

„Jo, to asi budou,“ podám mu je.

„A... tohle bude tvoje spolubydlící...?“

„Jo, to asi budu,“ zakření se Debí.

„Supr,“ polkne Dejme-tomu-Alex a stáhne si výstřih županu tak, aby mu aspoň o trochu víc skrýval nesměle ochlupenou hrud. „Nevěděl jsem, že nějakou máš...“

„Mno, to... vysvětluje ten župan...“

„Jo, já... eh, myslel jsem, že to bude... vtipný...“

„Měls rozhodně pravdu,“ září Debí.

Povzdechnu si. „To je Debí, Debí, to je... ehm, Alex, pravděpodobně...“

„Tak pravděpodobně, jo?“ loupne po mně Debí pohledem.

„Vlastně ne, ale zřejmě na tom valně nesejde,“ pokrčí Evidentně-nikoli-Alex ramenama a potřese si s ní rukou. „My už se viděli, že jo? Včera na baru...“

„Jo, ale to ti to ani zdaleka tolik neslušelo.“

Když nic jinýho, Evidentně-nikoli-Alexovi zřejmě nedělá problém se zasmát na svůj vlastní účet. „Jo, to asi ne. No, tak... asi abych se šel dát trochu do kupy...“

„Jo, to asi bude dobrej nápad. Koupelna je tamhle, na chodbě doleva.“

Trpělivě vyčkáváme, dokud neuslyšíme zacvaknutí zámku koupelny.

„Vážně měl na sobě můj župan?“ ujistím se šeptem.

„Jo,“ přikývne Debí, místo očí dvě pulzující srdíčka. „Nejlepší páteční ráno *ever*. Až do dneška teda vedlo číslo třináct, ale tenhle...“

„Číslo tři-cože?“

„Ten s těma proteinama, pamatuješ?“

„Číslo třináct *odkdy*?“

„Co jste se rozešli s Matyášem.“

Nevím, jestli víte, co je to Bechdel test, ale vězte, že právě teď ho s Debí prosíráme na plný čáře.

„Tak jo, čas na změnu tématu, okamžitě,“ zavelím a v zoufalý snaze najít oporu kývnu k oknu prohlížeče www.metaverzum.cz, svítícímu z Debíina notebooku. „Co to čteš?“

„Hm? Jo, ta pyrokinetička je pořád na útěku. Prý zase posílují hlídky na stanicích metra.“

„Policejní? Zase?“

„Hm. Zrovna včera jsem nějaký potkala na Národní.“

„To zní vážně.“

„Asi. Jestli to není jenom bouda...“

„Jak jako bouda?“

Debí pokrčí ramenama. „Kolujou teorie, že je to ve skutečnosti nafingovaný. V Japonsku s podobným formátem prý začali už před rokem, říká se tomu *metareality show* nebo tak nějak...“

Nedůvěřivě nakrčím obočí. „Jakože... v Metaverzu najali herečku, která hraje nebezpečnou pyrokinetičku na útěku, a... co jako, zaplatili policii, aby to hrála s nima, nebo...?“

„Jakože koho vlastně dneska zajímá, co je doopravdy skutečný, tak nějak,“ povzdechne si Debí. „Kdy to začalo, někdy po Vánocích? Od té doby návštěvnost Metaverza vyskočila o jánevím kolik stovek procent nahoru. Takže buďto maj náramnou kliku na atraktivní události, nebo jsme svědky úpadku moderního žurnalismu do totální žumpy v přímým přenosu.“

Debí studuje žurnu, mimochodem. Zatímco pro mě je tohle vtipná kuriozítka, pro ni je to otázka osobní cti.

„A ty fakt myslíš, že to není doopravdy?“ zeptám se.

„To je kouzlo postinformační společnosti. Máš jedno, jak je to doopravdy. Hlavní je, kdo křičí nejhlasitěj.“ Mávne rukou. „Ale to máš fuk. Momentálně mám spíš plnou hlavu tohohle.“ Alt-tabne prohlížeč a otočí notebook monitorem ke mně.

„Co to je?“

„Věci na tu dnešní obhajobu.“

Můj mozek sebou při těch slovech nejistě škube — to jak váhá, jestli by náhodou neměl vědět, o čem je řeč.

„Obhajobu...“ zopakuju pomalu.

„Jo. To s tím... Goffmanem... Hej, nezapomnělas na to, že ne?“

„Um. Ne...?“

„Lenny...“

Zamžourám na obrazovku, projedu pár řádků a začínám se chytat. *Ervin Goffman, symbolický interakcionismus, dramaturgická analýza...* Aha. Sakra. Věci z Debíiny semestrálky na kurz sociální psychologie, na kteréj chodíme spolu.

„Ty to... obhajuješ *dneska*?“

„Jo, mám ten předtermín.“

„Co ti navrhli?“

„Čtyři plus.“

„Čtyři *plus*? Vždyť jsem ti polovinu z toho nadiktovala!“

„No, dala jsem to do vlastních slov a... Očividně to nebyly vždycky ty nejlepší slova. Koukej, tohle je posudek...“

„Boha jeho...“

„Vždyť víš, že mě ty kraviny neberou, kdyby nám nezrušili půlku povinných volitelňáků, ani na to nechodím...“

Natáhnu se k notebooku. „Vážně ses pokusila použít *karneval* jako analogii k dramaturgické analýze...?“

„No, vždyť... *Masky*, ne? A tys říkala, že je to jako divadlo!“

„Jo. Jako divadlo, ne jako *karneval*...“

Debíin obličej smrtelně zvážní. „Lenny, prosím, řekni, že tam *dneska* můžeš jít za mě. Říkala jsem ti o tom před týdnem, prosím, jestli tam půjdu já, Štěrbová mě rozcupuje na kusy! Víš, jakou má na mě pifku. A jestli to nedám, tak kvůli tý kravině budu muset prodlužovat o celý semestr a naši se *zblázněj*...“

Jaký to asi je, zakládat svoje životní rozhodnutí a priority na tom, co si o nich myslí vaši rodiče?

„Lenny, prosím tě...“

Ve dvě, ve dvě, kolik je... Pohledem najdu hodiny na zdi. „Jo,“ kývnu. „Jasný, půjdu. Sorry, jen mi to vypadlo. Ale potřebuju sprchu. A přečíst si tu práci, abych věděla, z čeho tě musím vykecat tentokrát.“

„Díky. Fakt. Jsem tvým dlužníkem.“

„Hm. Tak co takhle za mě vykopnout toho týpka z bytu?“

„To ani nápad, to je zlatej hřeb mýho ranního programu. Sama sis ho sem přitáhla, určitě se ho zvládneš i sama zbavit.“

„Super.“

Evidentně-nikoli-Alex vyjde z koupelny s opláchnutým obličejem, nataženými kalhotama a nejistým pohledem ve tváři. „Hele... víte, že vám v umyvadle plavou kachničky, že jo?“

„Už jich je tam víc?!“ Debí žvoviálně otevře pusku dokořán. „To udeřil znova tak brzo?!“

„Dáme vědět Akáče Christie,“ zamumlám, vstanu a vyrazím nechápavému Evidentně-nikoli-Alexovi vstříc. „Volali jsme opravdovou policii, ale prý nemají zájem,“ vysvětlím.

„Ah.“

Ohlídnou se na Debí a pokusím se ji výmluvným pohledem přimět, aby koukala zapadnout do své ložnice. Z výrazu její tváře je ale zřejmý, že jediný, co jí teď právě chybí, je mísa popcornu.

„Takže,“ začnu, „ehm... nejspíš budeš muset někam... něco...“

„No, vlastně nemám dneska nic moc na práci.“

„Aha...“

„Takže mě napadlo, kdybys chtěla... já nevím, zajít na kafe? Dát si procházku? Zjistit, jak se jmenuju...?“

„Heh, to je součástí jednoho balíčku, jo?“

„Jo, ale příjmení říkám až na třetím rande, jestli je to v pohodě, jsem v tomhle trochu staromódní...“

„Aha. Jasně. Jo. No, ehm, to zní skvěle, jo, ale já... musím... kvůli něčemu do školy...“

„Fakt? Myslel jsem, žes říkala, že máš dneska volno...?“

„Jo, ale... ale...“

„Potřebuju od ní pomoci s jedním projektem,“ houkne Debí z kuchyně a přísahám bohu, že na pozadí jejího hlasu slyším zpívat anděly. „Musíme kvůli tomu do knihovny.“

„Jo,“ přikývnu. „Přesně, přesně tak.“

„Ah. Jasný.“ Evidentně-nikoli-Alex chápavě přikývne. Ani na vteřinu mě nenapadne dělat si naděje, že by nám to snad vážně sežral.

„Takže... jo, tak.“

„Jo.“

„Máš všechno?“

„Mhm.“

Přesun do předsíně — deset vteřin trapného ticha při nazouvání bot, už *jenom chvilku*...

„Um, jo, a kterým směrem je tu metro?“

„Ode dveří doleva,“ řeknu. „Za dva bloky dojdeš na Anděl.“

„Jestli spadneš do Vltavy, šel jsi na blbou stranu,“ zahlaholí Debí z kuchyně.

„Heh. Jo, díky. Dám si bacha. Um, rád jsem tě poznal, Debí...!“

„I já tebe, cizince!“

„Tak... ahoj.“

„Čus.“

„...no, a co kdybych se někdy oz—“

Zavřu dveře a utnu ho v půlce věty. Objektivně vzato myslím, že jsem to stihla v tý poslední milisekundě, kdy se to ještě dalo považovat za upřímnej omyl.

Dílo dokonáno.

„Vzal to docela dobře...“ pronese Debí, jako by stůl byla tribuna a ona komentovala fotbalovej zápas.

„Pfff. Jak je možný, že v jednadvacátým století na tuhle sociální interakci ještě nemáme společensky akceptovatelnou šablonu?“ zaúpím. „Místo toho máme trapný rozhovory a morální povinnost připadat si jako čúza jenom proto, že s někým nechci na kafe...“

Debí se smířlivě usměje. „Neboj. On to přežije.“ Úplně v jejím hlase cejtím to nevyslovený *al*—

„...ale řekni, Lenny, co by ti udělalo *jedno kafe*?“

„Jedno kafe je eufemismus pro mnoho po sobě následujících kafi.“

„Oukej, co by ti udělalo mnoho po sobě následujících kafi?“

„Debí...“ vyčerpaně se opře o futro. „Dneska ne, oukej?“

Přikývne.

„Tak jo,“ vydechnu. „Jdu si dát sprchu. A pak se... půjdu připravit.“

„Máš ještě čas...“

„Já vim. Ale vždycky to chvíli svědí, než si zvyknu.“

Sprcha. Dlouhá. Horká na záda, studená na obličej, dokud se tělo neuvolní a dunění v hlavě aspoň trochu nepovolí.

Vylezu ven a otřu si tvář, ale neosuším se. Ani neoblíknu.

Vypustím umyvadlo a Sherquacka Holmese spolu s rozkachněným Ryanem Gooselingem hodím do Debiiny misky na parapetu. Zhluboka se nadechnu a důkladně si svoji tvář prohlídnu v zrcadle. Každé póry. Každé detail.

Uvidíme se pozdějc, holka.

Vlasy si stáhnou do culíku, aby se mi nepletly. Krátce se mi zatmí před očima a moje duhovky, jedna po druhý, změní barvu z tmavě hnědý na blankytně modrou.

Pak se prstama zapřu do svezích lícních kostí. Těma začínám vždycky, když jde o Debí — má je mnohem míň vystouplý než já.

Jde se modelovat.

VI_o

Dne 25. ledna roku 2008 Klára Pačesová napráskala třídní učitelce naší 6. B, že jsem o velký přestávce ukradla barevný křídý

z katedry, abysme s nima mohli po škole malovat v ulici na beton. Dostala jsem důtku a domluveno v kabinetě. Byla jsem ponížena a zhrzená, ale bylo mi jedenáct a měla jsem dost rozumu, abych ten problém řešila konstruktivněj než jen vybrečením se v kabině na záchodcích. To znamená, že jsem si vyslechla kárání, našla Kláru Pačesovou na školním dvorku a natáhla jí takovou facku, až jí spadly brejle. Byla to první a poslední šarvátka, jaký jsem se kdy účastnila. Ne snad proto, že bych na to neměla temperament.

To proto, jak dopadla.

Klára Pačesová ji ukončila, objektivně vzato, ucházejícím pravým hákem, aspoň na někoho moc mladýho na to, aby zvládnul otevřít zavařovací sklenici, a já z boje o svoji hrdost vyšla jako poražená. Domů jsem dopajdala se sklopenýma očima a levou tvář v jednom ohni. Snad hodinu jsem rázovala po bytě a přemýšlela, jak rodičům vysvětlím tu důtku v žákovský, než jsem potřebovala na záchod a zavítala do koupelny.

A tam jsem v zrcadle uviděla, že mám celou levou lícní kost pokřivenou aspoň o třicet stupňů, spodek čelisti vytrčenej do strany a tvář propadlou dovnitř.

Necejtla jsem to. Půlka mého obličejě vypadala jako ten nacistický generál z konce prvního *Indiana Jonese* vteřinu předtím, než se rozpustil na louži bláta, ale necejtla jsem ani tuk.

Asi je vám jasný, že obzvlášť několik bezprostředně následujících minut bylo docela psycho.

„Tísňová linka číslo 112, jak vám mohu pomoci?“

„Ha-aha-ló? Tady... tady Lenka Kř-řížová... Jsem... *myslím*, že jsem... zr-raněná...“

„Zraněná jak, slečno?“

„V... v obličejí... Něco... ně-něc-co je šp-atn-tně...“

„Zkuste zachovat klid, slečno. Kde to bolí? Krvácíte?“

Nebolí...

„Víte, kde jste, abychom za vámi mohli poslat záchranku?“

Roztřeseně jsem se dotkla zkrivený tváře pod levým okem. Pálila. Ale nebolela. Zatlačila jsem. Zkusmo. Pak doopravdy. A kost se s tlumeným, tupým drhnutím pohnula směrem vzhůru, nadzvedla tuk i kůži nad sebou jako vlna hladinu a nechala se mýma prstama dovíst až zpátky tam, odkud ji Klára Pačesová srazila tou osudovou fackou, a...

„Slečno? Slečno, víte, na jaké jste adre—“

Položila jsem telefon.

A začala křičet.

Trvalo mi dvacet minut se uklidnit. Dalších deset, než jsem se definitivně přesvědčila, že se mi to nezdá. A celou jednu hodinu strávenou v zamčený koupelně, než jsem si opatrným pohybama roztřesených prstů dokázala *poskládat obličej* zpátky do té podoby, s jakou jsem ráno vyšla z domu.

A když bylo po všem, reagovala jsem jediným způsobem, jakej mi v tu chvíli přišel logickej: zahrabala jsem se až po bradu pod gaučovou deku, zapnula televizi a čekala, až se naši vrátěj domů a svět začne zase dávat smysl. Ale když táta přišel...

„...*když lidi byli ještě normální.*“

...svět nezačal.

Tu noc jsem nezamhouřila oka. Celou jsem ji probděla u počítače s otevřeným anonymním oknem a snažila se dopátrat čehokoli, co by mi pomohlo pochopit, co se mi to právě stalo.

A když obzor začal světlat a můj budík se rozezněl na znamení toho, že mám vstávat do školy, věděla jsem, že jsem něco, čemu se dle Úmluvy OSN o právním postavení metajedinců říká *mimik*.

Byla jsem *meta*.